

عنوان مقاله:

درباره نوستالژیا و معماری: تبیین وجوه معماری نوستالژیک با بهره گیری از نظریه زمینه ای

محل انتشار:

مجله صفا، دوره 29، شماره 3 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

رشید جعفری - دانشجوی دکتری معماری اسلامی، دانشگاه هنر اصفهان

نیلوفر ملک - استادیار دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه هنر اصفهان

حمید ندیمی - استاد دانشکده معماری و شهرسازی دانشگاه شهیدبهشتی

خلاصه مقاله:

تجربه حضور در مکان هایی که تداعی کننده مفاهیم، معانی و یا خاطراتی دلنشین از گذشته هستند، می تواند احساسی از جنس دلتنگی شیرین را به دنبال داشته باشد. گاه به دنبال این تجربه، احساس عاطفی تلخ و شیرینی فرد را در بر می گیرد؛ این احساس که به واسطه فقدان امری مطلوب بروز می نماید و معمولا با واژه هایی از قبیل «ای کاش» و «افسوس» همراه است، نوستالژیا نامیده می شود. معماری ای که قابلیت برانگیختن احساس نوستالژیا را در انسان داشته باشد، معماری نوستالژیک نامیده می شود. مکان های دارای این ویژگی می توانند موجب تعلق خاطر بیشتر انسان به محیط شده و وجهی از زیبایی معقول را برای کاربران آشکار نمایند که کمتر مورد توجه بوده است. احساس تداوم مطلوب گذشته، احساس آشنایی با محیط به واسطه تداعی عناصر و مفاهیم آشنا، از آثار مطلوب شکل گیری احساس نوستالژیا در معماری می باشد. این در حالی است که به اقتضای مدرنیته و تغییرات ناشی از آن، وجه نوستالژیک معماری، کمتر مورد توجه و تعمق قرار گرفته و می توان گفت تا حدودی مغفول مانده است. این پژوهش با بهره گیری از روش زمینه ای کلاسیک، در پی تبیین کیفیت ها و ویژگی هایی از یک مکان است که وجود آن ها می تواند موجب اطلاق صفت نوستالژیک به آن مکان گردد. از آن جایی که این کیفیت ها رابطه تنگاتنگی با فاکتورهای فیزیکی مکان دارند، بر این امید است تا پایه ای برای پژوهش های کاربردی تر باشد و منجر به تهیه ابزاری برای طراحان معماری در راستای ارتقای کیفیت محیط زندگی شوند.

کلمات کلیدی:

نوستالژیا، معماری نوستالژیک، نظریه زمینه ای

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1269487>

